

Češi v Žiželicích při sčítání lidu.

Zajímavé, a také myslím, že nebude nemístní, jest porovnat výsledky jednotlivých sčítání lidu. Tak zajímavé je sčítání lidu v r. 1910, kdy dle soukromého sčítání bylo tu 80 Čechů, dle úředního sčítání bylo tu pouze 14 Čechů a to: Karel Fenel, zelezniční strážník (7 osob), Kopecký, zelez. strážník výpr. (3 osoby) a Leiperť, zelez. dělník (4 osoby). V roce 1921, ač přihlásili se všichni Češi, již bylo vidět úbytek českého národa, což důrazně přičítali propovídku dělnictva českého ze zdejším velkostatkem a přijímání dělnictva německého.

1921.

čís. domu:	Jméno:	členů rodiny:	voličů:	děti škol:
43.	František Nekovář, volník	7	4	1
	Anna Linhartová, děl.	5	3	2
	Anna Leiperťová "	3	3	-
	Marie Lipšová "	3	4	2
	Josef Boker "	1	1	-
53.	Matěj Jelínek, zelez. stráž.	4	3	1
45.	František Klein, dělník	5	2	3
9.	František Čermák "	1	1	-
22.	Josef Šeb "	8	3	2
	Anna Klájková "	3	2	-
	Antonín Štane, poklarný	8	2	2
21.	František Rais	4	2	-
	Marie Kopačková	6	3	1
	Marie Šrbová	5	1	3
	František Kláček	1	1	-
	Josef Kemaral	1	1	-
		64 Čechů	32 voličů	17 dětí.

Česká škola.

Hloubo nad tímto krajem stádlá hydra Germanie, nedala ani volněji vydechnouti české duši, kterou tolik se tu těšilo, která tolik českých dětí mrazila a zmrazila tu nejen duševně i fyzicky. Svou německou školou surově drásala českých děti, vvala jim ten český jazyk, aby tak atrahily to nejdražší - mateřskou řeč, aby vyvala je z náručí matky české a přimčila je k německému nacionalismu. Mnoho raději než Němci, vlastně surovější národní, může děkovati pouze německé škole zdejší, vlastně dlouholetému jejím úřednímu učiteli Aloisu Rittelovi, takže však rodákům českému (Morava), ale pravidelně nepříteli národa českého, že napíneli svých otců, matek a dědu, nerozumějících mnohdy německy, ryzež to Češi a stali se věrnými syny Germanie. Nemí tu na místě přechadlo „Obuščence, horsí Turka“?

Ža takový poměr, podporovaný vládami rakouskými, bylo stále pouhým snem raději Čechů založiti zde českou školu. Kterí přece chtěli, aby děti jejich nebyto vyrováno mateřským jazykem, museli své děti posílati do české školy v Žateci (Kar. Fenel.)

Přišel rok 1918 a s ním naše osvobození. Čechům počínalo se i zde volněji dýchat a jejich dávný sen o zdejší české škole zdál se jim uskutečnitelný. Češi se tedy, poradili a p. František Nekovář a Matěj Jelínek odebrali se na radu k panu Lad. Klavskému, úřednímu učiteli ev. školy v Žateci, který jim poradil a zaslal žádost zemské školní radě ořízení české školy. Předem proveden tu byl p. říd. uč. Klavským soupis českých dětí, při čemž zjištěno, že je tu 35 žáků českých. V zájmu této žádosti vydala zemská školní rada v Praze výnos č. T. 1947 - ai 1919 č. s. a. s. r. 83660 ze dne 10. září 1919, jímž oznamuje orizení české školy v Žiželicích p. přednostovi okres. politické správy v Žateci. Výnos zní:

„Hodlám zřídit v obci Žiželice [škol. obec Žiželice, polit. okr. Žatec] jednotvárnou českou obecnou školu veřejnou podle zákona ze 3. dubna 1919 č. 189. slov. zák. a nar. , o její definitivní organizaci rozhodlo by se po výsledku řízení. Školu tu